

За Содомския грях

Из книгата "Православният възглед за душевните болести" от Дмитрий Авдеев-православен психиатър

„В Основи на социалната концепция на Руската Православна Църква", в частност е казано: „Свещеното Писание и учението на Църквата недвусмислено осъждат хомосексуалните полови връзки, разглеждайки ги като порочно извращение на създадената от Бога природа на човека. „Ако някой легне с мъж като с жена, и двамата са извършили мръсотия" (Лев. 20:13). Библията разказва за тежкото наказание, на което Бог подложил жителите на Содом (вж. Бит. 19:1-29), според тълкуванието на светите отци, именно заради греха на мъжеложството. Апостол Павел, характеризирайки нравственото състояние на езическия свят, определя хомосексуалните отношения като „най-срамни страсти" и „непотребства", оскверняващи човешкото тяло: „Жените им замениха естественото употребление с противоестественно; също и мъжете, като оставиха естественото употребление на женския пол, разпалиха се с похоти един към други, и вършеха срамотии мъже на мъже, та получаваха в себе си отплата, каквато подобаваше на тяхната заблуда" (Рим. 1:26-27). „Не се лъжете... нито малакийци, ни мъжеложници няма да наследят Царството Божие" - пише апостолът до жителите на развратения Коринт (1 Кор. 6:9-10). Светоотеческото предание също толкова ясно и определено осъжда всякакви прояви на хомосексуализъм. „Учението на дванадесетте апостоли", творенията на светителите Василий Велики, Йоан Златоуст, Григорий Ниски, блажени Августин, каноните на свети Йоан Постник изразяват неизменното учение на Църквата: хомосексуалните връзки са греховни и подлежат на осъждане. Въвлечените в тях хора нямат право да бъдат в църковния клир (Василий Вел., пр. 7, Григорий Ние, пр. 4, Йоан Постн., пр. 30). Обръщайки се към опетнилите се с греха на содомията, преподобният Максим Грък призовава: „Познайте себе си, окаяни, на какво скверно наслаждение сте се предали!... Постарайте се по-скоро да оставите това ваше най-скверно и смрадно наслаждение, възненавидете го, а който твърди, че то е невинно, предайте го на вечна анатема, като противник на Евангелието на Христа Спасителя и развращаващ неговото учение. Очистете се с искрено покаяние, топли сълзи, посилна милостиня и чиста молитва... Възненавидете от цялата си душа това ваше нечестие, за да не бъдете синове на проклятието и вечната погибел".

Дискусиите за положението на така наречените „сексуални малцинства" в съвременното общество клонят към признаване на хомосексуализма не за полово извращение, а само за една от „сексуалните ориентации", имаща равни права на публична проява и уважение. Също така се твърди, че хомосексуалното влечение е обусловено от индивидуално природно предразположение. Православната Църква изхожда от неизменното

убеждение, че установеният от Бога брачен съюз между мъжа и жената не може да бъде съпоставен с извратените прояви на сексуалността. Тя смята хомосексуализма за греховна повреденост на човешката природа, която се преодолява чрез духовно усилие, водещо до изцеление и личностно израстване на човека. Хомосексуалните стремежи, както и другите страсти, терзаещи падналия човек, се лекуват чрез Тайнствата, молитвата, поста, покаянието, четенето на Свещеното Писание и творенията на светите отци, както и с християнско общуване с вярващи хора, готови да окажат духовна подкрепа.

Отнасяйки се с пастирска отговорност към хората, имащи хомосексуални наклонности, Църквата същевременно се противопоставя на опитите за представяне на греховната тенденция като „норма“, а още по-малко - като предмет на гордост и пример за подражание. Именно поради това Църквата осъжда всяка пропаганда на хомосексуализма. Без да отказва на никого основни права на живот, уважение към личното достойнство и участие в обществените дела, Църквата обаче смята, че лицата, пропагандиращи хомосексуален начин на живот, не трябва да се допускат до преподавателска, възпитателна и друга работа сред деца и младежи, както и да заемат ръководно положение в армията и изправителните учреждения.

Понякога извращенията на човешката сексуалност се проявяват под формата на болезнено чувство на принадлежност към противоположния пол, в резултат на което се прави опит за смяна на пола (транссексуализъм). Стремежът към отказ от принадлежността към този пол, който е даден на човека от Създателя, може да има само пагубни последствия за по-нататъшното развитие на личността. „Смяната на пола“ посредством хормонално въздействие и извършване на хирургична операция в много случаи не води до разрешаването на психологическите проблеми, а до тяхното задълбочаване, предизвиквайки дълбока вътрешна криза. Църквата не може да одобри такъв „бунт против Твореца“ и да признае за действителна изкуствено променената полова принадлежност. Ако „смяната на пола“ е станала с човека преди Кръщението, той може да бъде допуснат до това Тайнство, както и всеки грешник, но Църквата ще го кръсти като принадлежащ към този пол, в който е роден. Ръкополагането на такъв човек в свещен сан и встъпването му в църковен брак е недопустимо.

Следва да отличаваме от транссексуализма неправилната идентификация на половата принадлежност в ранното детство в резултат на лекарска грешка, свързана с патология в развитието на половите признаци. Хирургичната корекция в този случай няма характер на смяна на пола“.

През 1992 г. Световната здравна организация е изключила „хомосексуализма“ от списъка на диагнозите. Но постъпвайки така, тя просто е последвала Американската психиатрична асоциация (АПА), която

е изключила хомосексуализма от своя „Справочник по диагностика и статистика“ (DSM), тоест от списъка на психологическите разстройства. Ето какво всъщност се е случило:

За да разберем действията на АПА, трябва да си представим САЩ през 60-70-те години на миналия век. Това е било време на бунт против всякакви авторитети, в пълен ход е вървяла така наречената „сексуална революция“. В тази атмосфера неголяма група радикално настроени американски хомосексуалисти разгърнала политическа кампания за признаването на хомосексуализма за нормален начин на живот. И на това „лоби“ се удало да извоюва победа в комитета, занимаващ се с преразглеждане на „Диагностичния и статистически справочник“ на АПА.

През 1963 г. Ню-Йоркската медицинска академия дала поръчение да се подготви отчет по въпроса за хомосексуализма, тъй като хомосексуалното поведение ставало все по-разпространено. Комитетът стигнал до следните изводи: „Действително, хомосексуалността е заболяване. Хомосексуалистът е индивид с нарушения в емоционалната сфера, неспособен да формира нормални хетеросексуални отношения“. В отчета било казано и следното: „Някои хомосексуалисти излизат от рамките на чисто отбранителната позиция и започват да доказват, че такова отклонение представлява желан, благороден и предпочитан начин на живот“.

Обаче под натиска на хомосексуалното „лоби“, а не ръководейки се от научни заключения, Американската психиатрична асоциация гласувала за признаването на хомосексуализма за нормално явление. Професор Р. Байер по-късно разказвал как лидерите на фракцията на хомосексуалистите в психиатричната асоциация сривали опозиционните изказвания на своите колеги, отстояващи различни позиции. На заседание на АПА през 1970 г. доктор Ървинг Бибер, известен американски психиатър, представил доклад за „хомосексуализма и трансексуализма“. Бибер бил подложен на остра критика. Опитите на Бибер да отстоява своята позиция били посрещнати с оскърбителен смях. Един от критиците се изказал така: „Прочетох Вашата книга, доктор Бибер, и ако в тази книга се говореше за чернокожите така, както се говори в нея за хомосексуалистите, биха Ви изкормили и разкъсали на четири, както заслужавате“.

Колкото по-нататък - толкова повече. В следващата по ред комисия през 1971 г., разглеждаща този проблем, влезли хора, които откровено ратували за хомосексуализма. През 1973 г. противниците на хомосексуалната фракция в психиатричната асоциация в САЩ вече били малцинство.

На първия етап АПА решила, че за в бъдеще диагнозата „хомосексуалност“ трябва да се прилага само в случаите на „егодистоничен“ хомосексуализъм, тоест в случаите, когато хомосексуалната ориентация води до „видими страдания“ за пациента. А ако пациентът от своя страна се чувства нормално с тази сексуална

ориентация, сега се смятало за недопустимо да му се поставя диагноза за психични отклонения. На втория етап думите „хомосексуализъм“ и „хомосексуалност“ вече били изключени от „Справочника“, тъй като, както се казва в коментарите към десетото издание, тази диагноза била призната за „дискриминираща“.

През 1978 г., пет години по-късно, след като АЛА решила да изключи „хомосексуализма“ от „Справочника“, било проведено гласуване сред 10 хиляди американски психиатри, които били членове на АЛА. 68% от тези психиатри, които попълнили и върнали анкетата, както и преди, смятали хомосексуалността за психическо разстройство.

Сега, след като са минали много години, виждаме още по-тревожни промени. Джозеф Николози в своята статия: „Педофилията не винаги е психическо разстройство“ пише следното:

„В последното издание на „Справочник по диагностика и статистика“, издаван от Американската психиатрична асоциация, ние виждаме тревожни промени по отношение на определението на педофилията. Съгласно DSM-IV човек вече не се смята за педофил, ако просто се привързва към деца или фантазира на тема интимен контакт с тях. Той се смята за педофил само ако осъзнава, че постъпва лошо и изпитва тревога от това, или ако педофилията пречи на неговия нормален живот...“. Както се казва, косите ми настръхват от тези думи.

Содомията, безусловно, е тежък грях. А на нас в началото ни натрапват търпимост към това явление, а след това се опитват да го представят като норма. Излъчват се предавания за еднополови бракове, показват се съответните филми, правят се опити за устройване на гей-паради. Авторите на тези проекти не се спират пред нищо.